

БІБЛІОТЕЧНІ

ІСТОРІЇ

Над виданням працювали:

Упорядник: Марія Солтис-Смирнова

Автори:

Світлана, Соломія та Злата Тодер,

Наталя Жиліна-Жура, Людмила Маркова, Наталія

Бурянчик, Микита Лукаш, Марія Солтис-Смирнова,

Степан Соляр, Олена Скуловатова

Художниці: Галина Ворона та Катерина Скрипка

Ховопішок малювала й авторка

Наталя Жиліна-Жура

Як Чекустік полюбив читати

Світлана, Соломія та Злата Тодер

— А ти любиш гарячий шоколад з вершками чи без? — турботливо запитав дідусь Сквік у малого внучка Чекустіка, почувши про його нове вподобання.

— Звичайно, що без. Навіщо псувати смак шоколаду. Я вершки й самі можу їсти, ложечкою, — усміхнувся Чекустік.

— А які казки більше любиш читати про

звірів чи чарівні?

Це запитання дідусь поставив дуже обережно, адже знав, що книги — не найулюбленіші речі малого зайченяти. Він і сам будучи у його віці не надто цікавився написаними історіями. Більше любляв стрибати лісом, дразнити своїми заплутаними слідами лисицю і досхочу сміятися з білками. Та з роками зрозумів, що затишними холодними вечорами хороша книга не просто рятує від нудьги, а й повчає.

— Дідусю, я читати не хочу, а от слухати, як це роблять інші люблю.

— О, то я тобі почитаю. Саме взяв у бібліотеці пана Оленя "Українські народні казки".

Декілька років тому один молодик віз із міста в сільську бібліотеку книжки і одна коробка випала з багажника поблизу лісу. Так сильно була навантажена машина. Видно не зовсім міцно всі коробки були закріплені. Олень, який саме гуляв поблизу, помітив її і потягнув додому. А згодом організував свою бібліотеку. Звірі позичали на сім місячних ночей і вісім сонячних днів книги, а потім переповідали йому прочитане. Він же читати не вмів.

— А які це українські? — поцікавилось зайченя Чекустік. На що мудрий Сквік сказав:

— Українські — це такі казки, які написав народ держави України. У нас, ти знаєш, держава Лісництво, а в людей є Україна. І у них дуже багато казок, пісень, легенд і загадок.

— І про що вони пишуть? — не переставав цікавитись Чекустік.

— Я читав уже про Пана Коцького, двох Вивірок, про Котика і Півника, про Лисицю і Рака, про рукавичку, а ще про Котигорошка і...

— Яку? Яку ще? — перебило зайченя.

— Та ніяку, онучку, — відмахнувся Сквік, та після короткої паузи продовжив: “Проте, ти вже дорослий. Скажу”.

— Ану, дідусю, кажи-кажи-кажи.

— Ну годі, Чекустіку. Зупинися. Читав я ще страшну казку про Їжака і Зайця. Уявляєш? Там Їжак бігав наввипередки із Зайцем і переміг його.

Мале зайченя не повірило своїм вухам. Очі вилізли на лоба від здивування. І в Чекустіка з'явилася нав'язлива ідея позмагатися із Їжаком. От тільки весни б дочекатися. А то вони всі зараз сплять. І як дідусь не намагався переконати онука в

тому, що це погана ідея, той не хотів нічого слухати. Хіба що тільки казку. Українську. Народну. І обрав він історію про те "Як заєць ошукав ведмедя". Слухав-слухав і заснув, а дідусь Сквік очей не стулив. Придумав, як заохотити малого до читання і відволікти від думок про перегони. І нащо тільки сказав йому про цю казку? Та мудро кажуть люди "Знав би, де впаде, то постелив би", знав би він чим обернеться згадка про цю казку, промовчав би.

— Доброго ранку, дідусю.

— Привіт, Чекустіку. Іди вмивайся, гризи

морквину і підемо до Оленя в бібліотеку. Треба цю книгу віднести і взяти іншу.

— Не піду. Мушу тренуватися. Весна прийде, а я не готовий до змагань, — рішуче сказав Чекустік.

А дідусь Сквік тільки зітхнув: Не забув. Не передумав. — І вже голосніше додав: Сила не тільки в лапках має бути. Потрібно й розум тренувати. Щоб перемогти треба враховувати силу вітру, особливості тертя лапок об землю, траєкторію руху. До того ж змагатися варто із собою рівними. Люди придумали собі ту казку і її

ти вже не зміниш, але запросто можеш навчитися організовувати лісові змагання. Я саме бачив підходящу книгу в Оленя. Думаю, він буде радий бачити нас. І встигнемо прочитати її поки в тебе закінчатся канікули й побіжиш до мами з татом на інший кінець лісу.

Чекустіка пропозиція зацікавила і за годину він із дідусем Сквіком наввипередки пострибав до Оленя. Той саме відчиняв засніжену бібліотеку, коли прибігли зайці. Припідняв суху дерев'яну дошку і у вичищеному всередині стовбурі на мості серед шишок, жолудів і ягідок шипшини вони

побачили кольорові книжки.

— Оце так краса! — зачудовано промовив Чекустік.

— Справжнє лісове диво, — підхопив дідусь Сквік. — Що обереш для читання?

— Пане Оленю, — промовило зайчєня, — можна мені книгу про змагання?

— Авжеж, Чекустіку, бери. Прочитаєш і розповіси мені про них. Добре? — сказав Олень.

Чекустік кивнув і радо простягнув лапки до бажаної книжки. Дідусь тепло й задоволено усміхнувся. Тепер любов до книг малому

гарантована так само, як і захоплення смачним
гарячим шоколадом. Головне у житті —
зацікавитись чимось, знайти речі до душі.

Ховопішки в бібліотеці

Наталя Жиліна-Жура

Двоє малих ховопішків ішли стежкою і базікали про різне:

– Шкода й дивитися на цих людських дітей, такі бідолашні! Граються в Панаса, а пружних вусиків, щоб відчувати рух повітря не мають. Оченята заплющили – все! Як вловити товариша? – Бідкався малий Шукась.

– І не говори! – Скрушно хитав головою

Міркуйчик. – От нам скоро виповниться по п'ять років, настане вік мандрості й гайда білим світом, а вони, сердешні, в шість лише до школи йдуть.

Стежка наближалася до старої липи, де мешкав дідусь Мандрусь. Двері його домівки були прочинені й випускали назовні уривки емоційної розмови. Невже старий Мандрусь лаяв когось. Не може бути, бо не було ніколи:

– Більшого скарбу в світі немає! – Сказав, наче відрубав, дід.

– Та звісно! Тільки важко уявити, як серед стосів і полиць знайти саме те, – відповів знайомий

запальний голос.

– Ви ж грамоти навчені! – Припинив усі суперечки Мандрусь.

– У бібліотеку, то в бібліотеку. Сьогодні ввечері, Мандрусю, спробуємо прослизнути. Бувай!

– Пролунала дзвінка відповідь Горинки.

Хлопчики одразу впізнали голос дівчини, бо обоє снили ним.

– Володар перснів! – Ствердно, наче пароль, вигукнув третій голос.

Двері відчинилися на порозі опинився Степасик, а слідом і Горинка. Малі ледь встигли

згорнутися моховими спинками догори в траві. А що, якби подумали, що вони підслухали? Соромно! Та все одно, як там не було, а хлоп'ята вже знали, що в бібліотеці захований скарб, і, що той приліплений до Горинки Степасик, буде з нею шукати персні, стане героєм пригоди. Тільки випередити! Шукась і Міркуйчик презирнулися й гайда додому.

Вдома малі бешкетники відпросилися в батьків на ночівлю одне до одного. Кожен узяв торбину з наїдками та напоями. Зустрілися під вербою й так, понад річкою, дійшли до міської

набережної. Ще й не вечоріло, людей сновигало багато, тому хлопці обрали безпечнішу дорогу до бібліотеки – через ботанічний сад. Там можна заховатися й причаїтися, щоб ніхто не помітив.

В бібліотеці було небагато відвідувачів. Хлопці без проблем дісталися зали з безліччю полиць і заховалися в куточку. Принишкли. Та хіба можна сидіти, не ворухитися, не розмовляти, не жувати? От вони й вирішили поїсти. Дістали з торбинки хрусткі вівсяники, такі підсушені, з горішками, запашні й стали хрумкотіти. Бібліотекарка почула ті звуки та як зойкне:

– Миша!

Міркуйчик саме запивав вівсяник солоденьким абрикосовим соком, та як сіпнеться від несподіванки, та як хлюпне той сік на підлогу. Поховали малі ховопішки в торби наїдки й питво, чекають, що ж воно буде.

На галас прибігла прибиральниця. Бібліотекарка ледь сльози стримує, бо миші книжки погризуть, бо вона тих гризунів боїться страшенно, бо зараз дітки на малювання прийдуть, а в неї руки тремтять.

– Не нюняй! – Войовниче гримнула шваброю об підлогу прибиральниця.

Якби в залі насправді жили миші, вони б забігли світ за очі, а в ховопішків щось в середині змерзло з ляку.

– Де гризло?

– Он де, в куточку, за полицями.

Прибиральниця почовгала гумовими шльопанцями в куток. Шукась і Міркуйчик не знали ні молитов, ні чарівних заклять. Кроки наближалися. Малі не дихали. Раптом щось дрібно затупотіло, захиталася полиця, посипалися зверху

книги, щось брязнулося поряд з хлопцями, але вони не розплющили очей.

– От морока! Мабуть миші з переляку на підлогу напудили. Ледь не впала. За полицю втрималася. А де ж мій черевик?

Міркуйчик розплющив одне око й побачив біля себе гумовий шльопанець. Зволікати не було часу. Хлопець в мить ухопив і пожбурих того черевика з усієї сили. Черевик зачепився за люстру й став розгойдувати її з боку в бік. Погойдався трохи й десантувався точнісінько на держак швабри, що стримів у руках його ошелешеної

господині.

– Добрий день! – Пролунало від дверей.

Бібліотекарка і прибиральниця озирнулися й побачили зграйку діток, що прийшли на заняття з малювання.

– Добрий день, любі діти! – Якогога привітніше й безтурботніше привіталися жінки.

Книжки з верхніх полиць валялися на підлозі, люстра все ще погойдувалася, діти сідали за столи й діставали папір і олівці. Під цей шурхіт ховопішки переповзли до сусідньої кімнатки, там не було вікон і стояло багато коробок. Бешкетники

знайшли порожню й сховалися.

Заняття тривало. Дітям ввімкнули приємну музику для натхнення. В коробці було затишно й безпечно. Ховопішки поснули.

Прокинулися вони від того, що клацнув ключ у замку. Тихенько визирнули зі сховку й зрозуміли, що вже вечір і бібліотеку зачинено. Спочатку хлопці зраділи, та швидко зрозуміли, що десь в будівлі вже ховаються Степасик і Горинка. Зволікати було ніколи.

Шукає знову прокрався до великої зали й побачив біля столу бібліотекарки багато маленьких

ящичків. От де заховані персні! Підбіг і Міркуйчик. Малі розбишаки висунули перший ящичок, повний маленьких цупких папірців з написами, старанно витрусили їх на підлогу. Жодного персня не було. Так вони спустошували ящичок за ящичком. Марно.

Раптом скригнули східці. Хлопці знову сховалися в коробку. Трохи згодом до великої зали обережно ввійшов Степасик, а слідом і Горинка. Степасик прямував до ящичків.

– Горинко, поглянь всі каталожні картки розкидано. Як же ми з'ясуємо наявність книг?

– Що за неосвічені дикуни це зробили?! – Жажнулася Горинка і одразу заспокоїлася. – Нічого, Степасику, ходім пошукаємо на полицях. Полиці мають бути підписані за жанрами, а автори розташовані в алфавітному порядку. Нам треба знайти фентезі, літеру Т – Толкін. Там ми знайдемо хоббітів, гномів і інших наших можливих родичів. Потім пошукаємо в казках.

Горинка й Степасик швидко знайшли книги Толкіна й сіли на підлогу роздивлятися ілюстрації. Вони розмовляли гучно й емоційно, бо думали, що в будівлі нікого немає.

– Яке розчарування! Ми лише віддалено схожі з хоббітами, трохи з гномами. Ні в кого з них немає на тільці зеленого моховиннячка, прозорих вусиків, вушок-мушельок, очей, як у комах, долоньок і стопок, що присмоктуються до поверхні. Степасику, про нас ніхто ніколи не писав у книгах. Я була права – про нас ніхто не знає. Можливо нас немає! От тобі й скарби знань у бібліотеці.

Горинка тихо плакала, Степасик був дуже розчарований, та намагався заспокоїти подругу. Це було нестерпно. Шукастик вибіг першим, а за ним Міркуйчик. Малі бігли між полицями, штовхалися

й не помітили книги на підлозі. Бібліотекарка склала все, що попадало з полиць, у рівненькі стосики, щоб зранку розставити на місця. Хлопці влетіли прямо в книги. Книги зі свистом, наче санчата, посковзалися врізнобіч.

Одна з них, у глянцевої палітурці опинилася біля Горинчиних ніг і від стусана розгорнулася. На форзаці було намальовано безліч казкових героїв: звірята, птахи, людські діти, іграшки, невідомі істоти, трамвай і ховопішки. Мандрусь таки знав про цю книгу, бо марно він би не дав їм надії. Книга мала назву «Мандрівний вітер».

Ховопішки довго сміялися з того, як хлопці намагалися знайти скарб у вигляді перснів. Потім погортали ще багато цікавих книжок і до ранку складали каталожні картки по ящичкам і книги по полицям. Добре, що на ящичках і полицях були написані літери.

Бібліотекарка точно вирішить, що книги на полиці ставили миші. Одне з двох – або заведе kota, або буде класти в куточок шматочки сиру.

Коли вранці відчинили бібліотеку, всі четверо непомітно вислизнули на вулицю. По дорозі додому Степасик з Горинкою розповіли, що в своїх далеких

мандрах чули багато казок, а про ховопішків ніхто не розповідав. Мандрівникам було від того образливо, от вони й поскаржилися дідусеві Мандрусю. А далі вже всі про все знають.

Сон Романа

(За О. Вишнею)

Людмила Маркова

Рома книги не любив.
Будь в тій книзі детектив,
Чи то гарна гумореска,
Чи то казка, чи то п'єска.
Рома книги не беріг.
Запросто у книзі міг
Літака намалювати,
Чи сторінку відірвати,

Щоб згорнути у ріжок,
Чи покласти пиріжок.
Міг у книзі написати,
Приклади порахувати.
Книги в руки брудні брав.
Де попало книги клав.
Що й казати – без пошани
Книжечки жили в Романа...
Якось в пізній вечорок
Ліг Роман той на бочок.
Й, перед тим як задрімати,
Він надумав почитати.

Книжечку «Маленький Мук»

Взяв в той вечір він до рук.

Та сторінці, так, на п'ятій,

Втім, можливо й на десятій,

Взяв Романа у полон

Безтурботний, тихий сон.

Книжка на підлогу впала,

Два листочка підім'яла.

Рома ж швидко засопів,

Щось у сні пробубонів...

І от бачить сон хлопчина:

Начебто вже не людина,

А звичайна книжка він –
Палітурка з двох сторін.
І лежить він у крамниці
На книжковій, на полиці.
Та недовго там лежав
Рома-книжка. Ось узяв
Книжечку дідусь старенький,
Погортав її швиденько,
Гарну враз облюбував,
Внучці Танечці придбав...

Дівчинка була раденька

Книзі новій і гарненькій.
Навіть коли їла суп
Ота Таня – «книголюб»
Книжечку поклала поруч,
Від тарілочки праворуч.
Й ненароком розлила
Суп на книжку ту вона.
Закричав від болю хлопчик,
Від образи скрикнув Ромчик –
Суп гарячий бік обпік
І по палітурці стік.

Заволав Роман: «Ой, люди,
Що зі мною далі буде?
Й тижня, мабуть, не мине –
Згубить дівчина мене.
Порятунку де шукати,
Хто те може підказати?
Що за лихо, за біда?
Де взялося це дівча?»
Та не чула крику Таня.
В день наступний, рано-зрання,
До пісочниці вона
Разом з книгою пішла.

Там Тетянка довго гралась,
Книжка поруч все валялась.
Й незабаром книга та
Стала сіра і брудна.
Бо малесенькі піщинки
Заліпили геть сторінки.
В книги-Роми на очах
Сльози відчаю блищать.
Та дівча про те не знає,
Сторінки брудні гортає.
Потім ножиці вона
В свої руки узяла

І давай ту книгу рвати
Та картинки вирізати.
Рома плаче і кричить,
В нього геть усе болить.
Він ридає: «Таню, досить»,
Він дівча маленьке просить
Книжечку не рвати так,
Бо ж болить усе – аж жах.
Але Таня ріже й ріже
Сторінки тоненькі, ніжні.
Ножиці, як лютий звір,
Книгу рвуть оту, повір.

Плаче Рома і ридає,
Порятунку все благає.
Стогне від жахливих ран...

Та проснувся ось Роман.
На всі боки озирнувся,
Від полегшення всміхнувся –
То лиш сон жахливий був!
Та про нього не забув
Той маленький хлопчик Рома.
Й будь у школі, а чи дома
Він з повагою до книг

Ставиться із пір отих.

Книги в нього всі чистенькі

І з усіх боків гарненькі.

Принцеса в бібліотеці

Людмила Маркова

Яких тільки книг не було в королівській бібліотеці. Тут і філософія, яку так любив вивчати король. Тут і поезія, що дуже подобалася королеві. Тут і гарні, різнокольорові книжечки, створені спеціально для маленької принцеси Амалії. Але Амалія, на відміну від короля і королеви, читати не любила. Обходила бібліотеку десятою дорогою.

– Щось там читати – це справа не для

принцеси, – тупала вона ніжною на численні прохання взяти до рук книжечку.

Якось принцеса занудьгувала. Вже і підкоп до палацу вирила, і метеликів у банку наловила, і тричі впала в калюжу, поки її терміново не висушили, і яблуками в котла покидала, і жаб в озері половила. Загалом, усі невідкладні справи зробила, то ж, не знала, куди себе подіти. Так і блукала безцільно королівським палацом. І, звісно, зовсім випадково, забрела до королівської бібліотеки.

Підійшла принцеса до дитячої літератури і взяла одну книгу до рук. Погортала її та й

пожбурила назад. Потім погортала іншу. Нічого цікавого. І ця полетіла вслід за першою.

– Ой, – раптом почула Амалія тоненький голосочок десь на полиці, куди впала кинута нею книга.

– Хто тут? – злякано запитала принцеса.

– Це я, – визирнула з-за корінчика книги малесенька дівчина з крильцями в вигляді літер В.

– Хто така «я»? – насторожено запитала принцеса, з острахом дивлячись на маленьке створіння.

– Хто, хто, – пробубоніла невідома особа,

виходячи з-за книги, – Зрозуміло хто – бібліотечна фея!

– Бібліотечна фея? – недовіжливо перепитала принцеса. – А хіба такі бувають?

– Ну, якщо я тут, і я бібліотечна фея, то, виходить, таки, бувають, – переконливо сказала нова знайома принцесі.

– Добре, – промовила Амалія. – А що ти тут робиш?

– Живу. І порядки наводжу! – насупилася фея.
– Скільки клопоту від вас. Король бере книги по філософії, а потім ставить їх де попало. Королева

ридає над книгами, а потім вони розбухають від сліз. А ти взагалі! Он, минулого разу, коли тут була, закинула книгу під стелаж, аж в самий куточок. Вона до сих пір там валяється. Пилюкою припадає, – і фея вказала пальчиком в бік кинутої напризволяще книги.

Амалія підійшла до вказаного місця, лягла на підлогу і заглянула під стелаж. Дійсно, там лежала книга. Принцеса ледь-ледь дотягнулася, щоб дістати її. Потім погортала. В книзі було багато цікавих малюнків.

– А якщо ще й прочитати цю книгу, то

взагалі, вона тобі дуже сподобається, – сказала фея помітивши зацікавленість принцеси малюнками.

– Ото ще! Не для принцеси такі справи - читати щось.

– Хм. Хто тобі таке сказав? От одна із найважливіших для принцеси справ – читати книги!

Амалія, хоч і сумнівалася в тому, що говорила фея, та все ж вирішила їй не заперечувати. І вони разом почали ту книгу читати. Дійсно – книга виявилася напрочуд цікавою.

Саме за читанням і застали принцесу король і королева, які зайшли до бібліотеки.

– Доню, ти читаєш? – аж очам своїм не повірила королева.

– Так. Разом з бібліотечною феєю! – дівчинка хотіла показати батькам нову знайому, але феї і слід зник.

– З феєю? Де ж вона? – зацікавився король.

– Була. Але, мабуть, ви її налякали.

– Хм, – примружив очі король. – Ніколи не чув про таку фею. Може ти все вигадуєш?

– А от і не вигадую. Бібліотечна фея існує. І

ви знаєте, я їй буду допомагати, – розгнівавшись через недовіру батьків, зопалу вигукнула принцеса. – Так, так, допомагатиму їй наводити тут лад. А то від вас одні неприємності. От ти, тату, кладеш книги куди не слід! А ти, мамо, мочиш сторінки своїми слізьми. Куди це годиться? Повиносите книги з бібліотеки, а потім шукай їх по всьому палацу. От чому ви зараз сюди прийшли? По книги?

– Так, – відповіла розгублено мама-королева.

– То ж, вибирайте книги. І запам'ятайте де ви їх брали. Я прослідкую, щоб ви вчасно їх

приносили і клали на місце. І, мамо, прихопи з собою хустинку для сліз.

Коли король і королева вибрали собі по книзі і пішли, перед Амалією знову з'явилася фея.

– І куди ти поділася? Заховалася?

– Ну, так, – трішки знітившись і почервонівши, промовила фея. – Не хочу перед дорослими з'являтися. Вони такі зануди. Не вірять в існування фей. А ти чудово придумала – допомагати мені. Будемо разом тут лад наводити.

Що залишалося робити Амалії? Вона наговорила все спересердя батькам, щоб вони не

подумали, що вона щось вигадує. А тепер незручно було перед феєю відмовлятися від своїх же слів.

«Та то нічого, – заспокоїла подумки себе принцеса. – Трішки допоможу феї, а там видно буде.»

З того часу Амалія зачастила до бібліотеки. Слідкувала, хто що брав і коли повертав. Королю навіть довелося закупити ще чимало різних книг по вихованню, кулінарії, романи про кохання, посібники про військову техніку і про жіночу моду. Адже, на запрошення принцеси, до бібліотеки стали ходити і няня дівчинки, і гувернантка, і

кухар, і кравчиня, і деякі міністри, і навіть охоронець.

Коли всі читачі бібліотеки розходилися, Амалія, разом з феєю, яка завжди знала що і де повинно лежати, розставляли і поправляли книги. Щоб був порядок! А потім принцеса з феєю брали книги з дитячої полицки і з цікавістю все читали. Заняття виявилось захопливим, то ж Амалія вирішила, що читання книг можна таки зарахувати до справ, які потрібні принцесі.

Згодом, від дитячої полицки вона перейшли до інших стелажів. Поезія, якою захоплювалася

королева, їй також сподобалася. Ще через деякий час Амалія дісталася і до філософії. А фея десь зникла. Але то вже була зовсім інша історія.

Нова сторінка життя

Бурянчик Наталя

Знову в дворі стоїть вереск – це плаче Іринка. Дівчинці стало нудно бавитися і вона почала галасувати. У Іринки багато іграшок. М'які звірята, вся колекція ляльок LOL, безліч машинок і наборів Lego. Кожне відвідування магазину закінчується купівлею нової іграшки. Однак Іринка не довго радіє новій покупці, вимагає чогось іншого.

Намагалися Іринку заспокоїти батьки, сусіди,

інші матусі, що привели своїх діточок на майданчик. Все марно, знову репетує дівчинка. За цим галасом спостерігала одна жінка, що прийшла на майданчик з онучками. Дивувалась вона такій поведінці. Покликала своїх дівчат і каже: "Розповім вам цікавезну казку про сім'ю качок". Розпочалася потішна історія.

Іринка теж зацікавилася, притихла, давай собі прислухатися. Невдовзі всі дітки з майданчика вмостилися поруч з незнайомою жінкою і уважно слухали. Так захопливо лилася казочка з її вуст.

Увечері відшукала Іринка серед іграшок

каченьт, і так завзято гралася ними навіть в ліжечко взяла с собою.

Кілька разів на тиждень приходила жінка зі своїми онучками – Вікусею та Катрусею, на майданчик. Щоразу розповідала все нові та нові історії. Діти так полюбили її, чекали з нетерпінням. Жінка, яку звали Ольга, стала улюбленицею місцевих дітлахів.

Іринка потоваришувала з дівчатками. Залюбки ділилася іграшками, весело грала, після кожної нової історії, а найголовніше перестала вередувати.

Одного дня Вікуся і Катруся стояли святково одягненими біля під'їзду.

Іринка підійшла до них і запитала:

– Куди ви йдете?

– У бібліотеку?

– Навіщо? – здивувалася Іринка. Вона ніколи там не була. Книги, подаровані батьками, відкладала на далеку полицю шафи. Вважала що читання то найнудніша річ у світі.

– Там працює наша бабуся Оля, – відказала Катруся.

– А сьогодні в бібліотеці свято, приїздить

відома дитяча письменниця, – додала Вікуся. – Ось, бабуся просила передати тобі це запрошення. Ходімо з нами!

Іринка зніяковіла, їй не хотілося зізнатися подругам, що вона не любить читати. Цікавість брала гору. Та й яскрава листівка з каліграфічними літерами вабила дізнатися про все самій. Вона хутко відпросилася у батьків і пішла разом з подругами.

Бібліотека була недалеко. Вона розміщувалася на першому поверсі багатоквартирного будинку. Відчинивши двері Іринка дуже здивувалася. Всюди

яскраві малюнки казкових героїв. Червоні килими та зелені дивани з різнокольоровими подушками. Невеличкі полиці заповнені різними книгами. Ось поличка книг про динозаврів, поруч – енциклопедії про все на світі. Стенд Гаррі Поттера, на вершечку якого лежить магічний капелюх. Казочки про тваринок. Поради маленьким модницям, книжки з пропозиціями подорожей по цікавим куточкам України. А які вони яскраві, різні за фактурою та формою. У деяких книжках повно картинок, в інших незвичні літери. Незчулася Іринка як почався захід на який вона була запрошена.

До зали увійшла пані Ольга. Вона розповіла про сьогоднішню гостю, про те, як вони познайомилися. Розказала про казки написані авторкою, згодом вийшла гостя. Молода, усміхнена дівчина, з ясними блакитними очима.

Іринка навіть не уявляла, як цікаво слухати про казку, яку ще ніхто не знає. Та найбільше її здивувало, що письменниці можуть бути такі молоді. Під кінець заходу весь дитячий колектив склав спільну казку. Іринка, захопившись, вигукувала свої варіанти найгучніше.

– Пані Олю, – звернулася Іринка, – дякую вам за запрошення.

– Рада що тобі сподобалося. Маю надію бачити тебе тут частіше!

– Звісно, я й не знала, як цікаво буває в бібліотеці!

Ще декілька годин Іринка передивлялася різноманітні книги. Вона вместилася у крісло-гойдалку і насолоджувалася кожною новою історією. Часто приходила вона до бібліотеки, чи то з подругами чи то сама. Пані Оля завжди знаходила для неї якісь новинки, цікаві історії або навпаки

рідкісні екземпляри книг. Іринка навчилася швидкочитанню, та могла перечитувати за один день кілька книг.

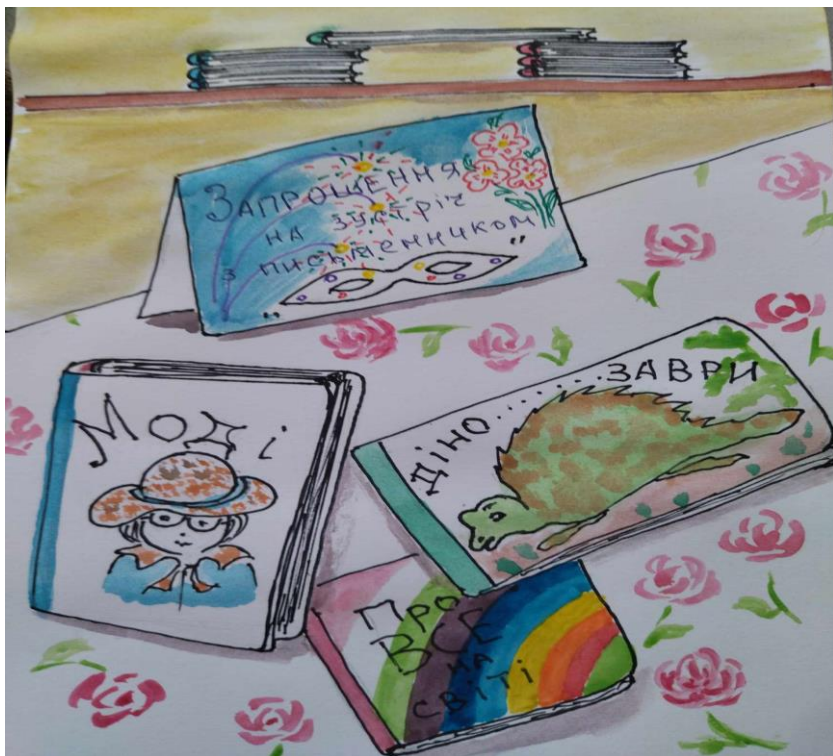
Одного разу Іринці наснився сон, ввійшла вона до бібліотеки. Перед нею стоїть пані Ольга, у якої більше сивого волосся ніж зазвичай, ніжно посміхається. Запитує її: "Ірино, ти готова?" Потім прочиняє двері і перед ними сидить гурт малих дітей. Іринка роззирається довкола – вона доросла, у руках тримає незнайому книгу, вся увага прикута до неї.

– Рада вам представити нашого нового

автора, – каже пані Ольга дітям, та вказує на Іринку.

Дівчинка прокинулася від такої несподіванки. Можливо це віщій сон, а що як і вона зможе написати книгу? Згодом презентувати її так само, як та синьоока дівчина-письменниця.

– Дякую вам пані Олю, – прошепотіла Іринка уявляючи близьку людину, – ви відкрили для мене цілий світ!

Микита Лукаш

Їв їжак у книгозбірні

Пряники смачні імбирні
Й хихотів щоразу в тиші,
Бо читав про себе вірші:
Як жував у книгозбірні
Пряники смачні імбирні
Й хихотів щоразу в тиші,
Бо читав про себе вірші...

Книгозбірні всім відомі,
Бо не відаючи втоми,
Крім перерв і вихідних,
Виглядають книги тих,
Хто залюблені навіки
В розповіді – диво-ліки
Від нудьги і від печалі.
З книжкою – мов на причалі,
А попереду пригоди –
Кожен, хто читає, згоден.
Нумо з книжкою додому
І пірнати в невідоме!

Книгозбірня – місце сили:

Стеля мовби небосхил, і

Стіни дивні і не стали –

Зрушились, подалі стали

Й розчинилися неначе!

Хтось сміється, інший плаче,

Зізнається у любові:

Любі мешканці книжкові!

У світ дива запросили

Дарувати мудрість, сили,

Допомогу і поради.

Світ книжок! Завжди в нім раді!

Лісовичок Шишкун і лісова бібліотека

Марія Солтис-Смирнова

Лісовичок Шишкун упав з гілки, де він намагався дістати шишку, схожу на нього самого — довгу і худу.

І збирав їх задля насіння щоб посадити новий великий і гарний ліс. Бо, хоч в жив у цьому лісі вже довго, як йому здавалося, ніяк не міг стати справжнім лісовиком-охоронцем.

Лисенят від повені довелося Боровичку рятувати навесні. А влітку від пожежі старі всохлі дерева повітруля Куля гасила.

Через це й думав юний Шишкун про молоденький лісок.

Але білки залишили шишки тільки на самих вершечках тому він цього разу і впав.

Між корінням, куди потрапив лісовичок, лежала купа прілої глиці. І, щоб встати з м'якої подушки, Шишкун схопився за випуклий корінець, посунувся, та побачив відчинені дверцята.

На порозі стояли три товстенькі книжки, які

намагалися вирватися з бібліотеки.

— Ви хто і як сюди потрапили? — здивувався лісовик.

Гучний голос гостя поманив до порогу ще декілька книжок.

Лісовичок оглянув усіх втікачів. «Як це, за стільки часу в лісі я про бібліотеку й не знав?!» — дивувався.

Але мав бадьоро-застережливий вигляд, щоб не показати власної некомпетенності.

Вперед вийшов «Довідник лісових справ» і сказав:

— Нам набридло що нас ніхто не читає. Та й взагалі тут бракує бібліотекаря.

— О, я маю хорошу кандидатуру, тільки якщо ви не втечете. А сам обіцяю перечитати всі книжки.

— Ура! — зраділи втікачі і повернулися на власні полиці.

Шишкун пройшовся поміж стелажів і з захопленням роздивлявся книжки. Скільки їх тут було! Великі й малі, тоненькі і товстунці! Лісовичок торкався корінців книг і уявляв, як читатиме ту чи іншу книжку у великому і м'якому кріслі, що стояло біля столика та лампи.

— Не пустувати мені тут!

Перед виходом обдивився всі стелажі, а, коли переконався, що всі на місці, з полегшенням зітхнув.

Завтра він читатиме про кращі способи посадки дерев.

А ввечері до бібліотеки прилетіла Сова.

— Ох-ух!

Вона з цікавістю оглядала тут все! Адже ніщо не має ухилитися від пильного ока нової бібліотекарки.

За нею йшов задоволений Шишкун.

— Спершу прочитаю ось ці!

І він вказав на ті книжки, що зустріли його вдень на порозі.

Лісовичок сів у крісло і розгорнув першу книжку. Він був радий, що врятував лісову бібліотеку.

А завтра вранці Сорока сюди з газетою прилетить, то до вечора про книжки знатиме увесь ліс.

Ось він, перший подвиг лісового охоронця. А новий ліс він обов'язково восени теж посадить. Як це зробити, підкажуть мудрі книжки лісової бібліотеки.

Загублена книжка

Степан Соляр

Одного разу, в старій бібліотеці загубилась Книжка. Літня бібліотекарка, як завжди, замкнула двері за останнім відвідувачем. Зібрала в читальному залі залишені там книжечки, і повезла їх рипучим возиком, розкладати по своїх місцях. Кожна книжечка в бібліотеці мала своє місце на полиці, які в свою чергу формували стелажі. Всі вони були розділені на різні секції за тематикою та

жанром книг.

Наша героїня загубилась вже давно. Хтось взяв її випадково, в купі з іншими книжками, а потім відклав в сторону так і не розгорнувши. А в результаті Книжечка впала зі столу, опинившись під батареєю.

Спочатку, вона чекала, що той незграбний читач помітить, що накоїв і підбере її. Та цього не сталося. Не помітила її і старенька бібліотекарка. Так минали дні, що переросли у тижні а ті в місяці.

Одного вечора Книжечка, зневірившись чекати, гірко заплакала. Цей плач почула мишка,

що пробігала повз.

— Привіт, а чого ти плачеш? — запитала мишка, підійшовши до книжечки.

— Бо я загубилася, а ніхто цього не помітив. — Схлипувала Книжечка, втираючи гіркі сльози. — Я тут так давно, що вже вкрилась товстим шаром пилу.

— Тоді не варто плакати, а то весь пил по палітурці розмастиш, — посміхнулась мишка, та помітивши, що нова подружка не зацінила жарт добавила: — а давай, я тобі допоможу. Мене до речі звати Шіма.

— Буду вдячна, — погодилась Книжечка, одразу переставши плакати, — але як? Я тут так давно, що вже й забула як мене звати.

— Ти пам'ятаєш де твоя поличка? — та побачивши як Книжечка розчаровано зітхнула, Шіма задумалась. — Давай спробуємо здмухнути пил, і палітурка нам підкаже хто ти. Тоді знайти твою поличку буде не складно.

Мишка кудись побігла, а за хвилину повернулась із картатим носовичком. Вона старанно і завзято почала стирати пил із Книжечки, пройшласть навіть по корінці та зрізі сторінок.

Книжечка вже й не пам'ятала, коли востаннє була такою чистою, милуючись, трохи затертою, але гарною шкіряною палітуркою.

— От біда, — промовила розгублено Шіма.
— Палітурка в тебе проста, шкіряна без тиснень, і малюнків. Тож нічим не допоможе нам у пошуках.

— І що ж нам тепер робити? — засумувала Книжечка.

— Якби я вміла читати, то прочитала б тебе, і ми б точно знали про що ти, — сумно опустила голову мишка, та майже одразу весело підстрибнула. — Є в мене ще одна ідея, ти

виглядаєш досить старою, а я знаю одне місце, де зберігають такі книжки, ходімо.

Книжечка пішла за новою знайомою. Перетнувши всю бібліотеку вони опинились перед непримітними дверима в кутку. Двері виявились замкнені, та подружки змогли пролізти в щілину під ними.

— Ну як? — обвела Шіма лапкою невелику кімнату, заставлену коробками з книжками. — Впізнаєш рідний дім?

— Та щось не дуже, — боязко оглядаючись довкола, відповіла Книжечка, — не впевнена, що я

тут жила.

— Як ні, — розчаровано вигукнула мишка, — я майже впевнена що ти жила тут. Поглянь, скільки тут старих книжок подібних до тебе. Але зачекай, є в мене один друг, може він допоможе.

Подружки пройшли трохи вглиб кімнатки, де Шіма підійшовши до великої коробки постукала по ній, гукнувши:

— Морти, виходь, потрібна твоя допомога.
МОРТИ!

— І нащо так кричати! В мене між іншим післяобідній сон. — Почули вони буркотіння з

середини коробки, а тоді з малопомітної дірки до них виліз книжковий хробак. — Ну, і що там у тебе знову сталося?

— Таке враження, ніби я до тебе щодня прибігаю за допомогою, — образилась Шіма, надувши пухнасті щічки.

— Не щодня, але двічі на день точно. — Поправивши великі окуляри, промовив Морті, не звертаючи увагу на Шіму що тихо лютувала. — А це хто?

— Між іншим, це їй якраз і треба допомога. — Ображено забубоніла Шіма, схрестивши лапки

на грудях. — Це моя подруга Книжечка, вона загубилась і не знає де її поличка. Я думала, що вона звідси, але це не так. Можеш нам допомогти?

— Треба подумати, — Морті обповз довкола Книжечки, оглядаючи її. Тоді принюхався, і навіть лизнув палітурку, викликавши в Книжечки переляканий зойк. — Ні, вона точно не звідси.

— Дуже дякую, а можеш сказати щось, чого ми ще не знаємо? — ще більше роздратовалась Шіма, ставши між подружкою і книжковим хробаком, щоб він ще чогось дивного не зробив.

— Ви пані, — звернувся Морті до Книжечки,

— безумовно старовинна і поважна книжка. Але тут відділ списаних на переробку старих книг. І всіх їх я добре знаю. Ви тут точно ніколи не бували.

— Зараз отримаєш від мене стусана, — погрозила кулачком мишка, — пів години розпинався, щоб іншими слова сказати те ж саме.

— Які ми нервові, — скривився Морті, і вже поповз до своєї коробки, та все ж обернувся і додав: — знайдіть Моллі, може вона допоможе.

Подружки покинули кімнату списаних книг і повернулись в читальний зал.

— А хто така Моллі? — поцікавилась

Книжечка.

— Це ще одна моя подружка. І як я одразу про неї не подумала, згаяли купу часу. Треба було спочатку до неї йти. Не відставай. Моллі знає тут усе, вона точно нам допоможе. — Затараторила Шіма впевнено крокуючи до виходу з бібліотеки. Книжечці не залишалось нічого іншого, як йти слідом.

Над вхідними дверима тьмяно горіла єдина лампочка. Довкола неї, під ритмічне дзижчання, витанцьовували мухи, комарі, нічні метелики, та різні інші комахи.

Шімі з Книжечкою довелося кілька разів погукати, перш ніж велика сірокрила міль їх помітила і підлетіла.

— Привіт дівчата. Вибачте, не помітила вас одразу, у нас вечірка в самому розпалі. Ви щось хотіли? — Запитала Моллі, а вислухавши історію подружок посміхнулась і промовила: — звісно я вам допоможу. Я чудово знаю розподіл стелажів, тож ми швидко знайдемо твій дім. Гайда за мною, з такою палітуркою ти мабуть з наукового відділу.

Та прийшовши у вищезгаданий відділ бібліотеки, Книжечка сказала, що тут точно не

жила. Тоді вони відправились у відділ класичної літератури, але й там Книжечка не впізнала свій дім. У відділі астрономії їх теж спіткала невдача. Навіть похід у відділ класичної літератури не виправдав їхніх сподівань.

— Пробач, але тоді я навіть не знаю де б ти могла жити з такою непоказною палітуркою. — сумно розвела лапками моль Моллі.

– Та нічого, я все одно дякую за допомогу, — вдячно посміхнулась Книжечка. Та раптом, неначе щось відчувши, вона пішла у дитячу секцію, до яскравого стелажа із казками.

— Що з тобою? — підійшовши запитала Шіма.

— Таке враження, неначе я тут вже була. — Розгублено відповіла Книжечка.

— Я маю сумніви, — промовила Моллі, та інших варіантів у нас все одно нема, тож полечу, попитаю, може тебе справді хтось впізнає.

А за хвилину Моллі повернулась, здивована проте щаслива.

— Дівчата, ви не повірите. Книжечка справді тут живе. Твої сусідки тебе впізнали, і сказали що тебе звати Казкарка. Ти збірник загублених казок, і

всі весь цей час сумували і переживали за тобою.

— Справді, не може бути, — застрибала радісно Книжечка, чи то пак Казкарка. За місяці проведені в забутті вже забула хто вона. Та тепер пам'ять почала повертатись. Казкарка згадала свій стелаж, в відділі казок, своїх більш яскравих сусідів і свою поличку, яка весь цей час пустувала, очікуючи на її повернення. — Але як я потраплю на свою поличку, вона так високо.

— Чого сумуєте? — почули вони голос павука Отто, який спускався до них. Розказали йому подружки про свої пригоди, і що не знають як далі

бути. Посміхнувся Отто тай каже: — це зовсім не біда.

Обмотав Отто своєю павутиною Казкарку, піднявся на її поличку і разом з Шімою стали вони піднімати подругу. Моллі схопилась за палітурку Казкарки і з усіх сил замахала крильми. Так спільними зусиллями змогли вони повернути Казкарку додому. І більше вона не боялась загубитись, бо знала - поруч є вірні друзі завжди готові прийти на поміч.

Монстри з бібліотеки

Олена Скуловатова

Віка давно підозрювала: у шкільній бібліотеці щось відбувається. Вона приходила туди мало не щодня, бо багато читала. Але цього разу навідалася з іншої причини. Книга, яку вона взяла напередодні, була напівпорожня. Тобто сторінки є, навіть смішні чорно-білі малюнки на місці, а от текст лише до половини.

Учора Віка влаштувалася у своїй кімнаті, щоб

почитати. Вона мала спеціально обладнаний куточок. Її мама любила антикварні меблі й придбала в місцевій крамничці вінтажних речей зручне крісло й торшер. А Віка виграла в ярмарковій лотереї м'який картатий плед. Тож вона щовечора сідала в крісло, закутувалася у плед, підтягувала до себе журнальний столик і обов'язково заварювала трав'яний чай.

Щоправда, спершу чай був надто гарячий, щоб пити, а потім вона так поринала в книгу, що забувала про все і пила його вже охололим.

Вчора почала читати про захопливі пригоди

дівчинки в дивній країні Мрійляндії. Але, коли добралася до середини книжки, історія неочікувано обірвалася. Сторіночки були пусті.

Віка прийшла до бібліотеки не просто так, а щоб розібратися, що ж сталося.

Прочинила двері й завмерла на порозі. Всередині було так тихо, ніби заховала голову під подушку. Пахло книгами й хвоєю. У кутку блищала золотими іграшками ялинка.

Дівчинка пройшла всередину, прислухалася, озирнулася. Нікого. Чудово! Бібліотекою займалася нова вчителька біології, яка, певно, ще не повернулася з уроку.

Віка ковзнула між шафами. Раптом їй здалося, що пролунав якийсь дивний шурхітливий звук. Рвучко озирнулася. До ніг впала товста книга. Вона підняла її, обережно огледіла й розгорнула. Пусто! На пожовклих від часу сторінках жодної літерки. Немов хтось витер текст gumкою. Минулого разу Віці теж чулися шурхітливі звуки, і позаминулого, але тоді в приміщенні була Алла Іванівна, так звали

бібліотекарку, й інші діти, тож могло і вчутися. Але зараз вона сама.

Віка завмерла й нашорошила вуха. Від дальньої шафи з підручниками, почувся шурхітливий звук. Навшпиньках, дівчинка підкралася ближче. Шаруділо в підручнику з фізики. Простягнула руку, схопила, хутко розгорнула... а там Дивина! Крихітні істоти, схожі на м'ячі, чи швидше на ротатих колобків, ковтали літерки одну за одною.

— Ви що таке робите?! — гримнула на них Віка.

Колобки, їх було троє, завмерли й витріщили на неї банькаті очиська. Тоді один із них кинувся навтьоки, а інші покотилися слідом.

— Стійте, кому кажу! — Віка згребла колобків у долоні.

— Ой! Ой! Відпусти! — почувися злякані вигуки.

Дівчинка підбігла до столу бібліотекарки. Озернулася Побачила пластиковий лоточок, що стояв на тумбі поряд столу. Алла Іванівна приносила в ньому бутерброди. Віка відкрила кришку і струсила туди колобків. Полегшено

видихнула, бо трохи боялася, щоб вони її не вкусили. Коли вони роззявляли пащу — виглядало страшно.

Щоб полонені не втекли, вона хотіла накрити лоток кришкою, але зрозуміла, що вони й так не можуть вибратися. Стінки пластикової посудини були надто слизькими, щоб круглобокі істоти по них викотитися геть. Тож відклала кришку вбік.

— Раз ви можете говорити, то поясніть, що таке з книжками коїте.

— Та ми цеє, теє... — спробував відповісти найпрудкіший колобок.

— Що цеє-теє? — Віка вперла руки в боки, бо почувалася дуже сердитою.

— Ми невинні. Це все Матвій.

Віка почула ім'я однокласника, якого самотужки виховував тато. Хлопчик був непосидючий, веселий й постійно вигадував якусь шкоду. Вона насторожилася. Якщо Матвій доклав руки, то що завгодно могло трапитися.

— То що Матвій?

— Він нас...

У цей момент із коридору почав лунати звук кроків. Це високі підбори Алли Олексіївни

відстукували паркетом. Віка схопила лоток і сховалася під стіл. Про всяк випадок накрила полонених кришкою, щоб не шуміли. Бібліотекарка пройшла кімнатою, полила квіти, поправила золоту кульку на ялинці й дістала телефон.

— Так, усе добре. Тільки діти не ходять до бібліотеки. Я так стараюся, ялинку гарну поставила, книжки намагаюся цікаві роздобути... Що ще треба?

Віка хотіла сказати, що вона ходить до бібліотеки із задоволенням, але ж не будеш вигукувати з-під столу. Тим часом Алла Іванівна

продовжувала розмову:

— Я ж цього року не просто ялинку поставила, а й чарівні кульки купила. Принаймні бабуся, яка мені їх продала, так сказала.

Певно, співрозмовниця засумнівалася, що кульки чарівні. Бо бібліотекарка знов зітхнула:

— А я от вірю в чудо, особливо напередодні Різдва. І коли ця бабуся постукала у двері квартири й сказала: «Купи, дитино, мої чарівні кульки»,- я повірила і придбала всю коробку. Така ось дивачка.

Співрозмовниця, мабуть, спитала, якого чуда чекає Алла Іванівна, бо та якось притишила голос і

майже прошепотіла: «Хочу зустріти кохання». Віці стало незручно, що вона почула чуже бажання. Подумала, що вчителі їй завжди вважалися якимось, трохи інакшими, ніж звичайні люди, піднесеними, а бібліотекарка взагалі богиня, бо мешкає в царстві книг. А виявилось в неї така проста мрія.

Алла Іванівна ще трохи поговорила, пролунав дзвоник і вона поспішила на урок. Віка залишилася сама. Вилізла з-під столу й підійшла до ялинки. Золоті кульки виблискували, ніби підморгуючи. Зловила своє відображення. Воно викривилося і

вийшло, що найбільшу площу займає рот. А якщо його ще й розтулити, то він, взагалі, величезний.

— Гей, ти нас випустити збираєшся?! — почулося з лотка, про який Віка майже забулася. Колобкам набридло там сидіти, і вони почали кататися і штурхатися.

— Цікаво, якими чарами володіють ці кульки? — Віка не звертала уваги на полонених.

І раптом одна з кульок захиталася й у ній, як у крихітному телевізорі, з'явилося зображення. Там була вже не Віка, а Матвій. Він стояв уперши руки в боки перед ялинкою і кривлявся. Роззявив рот і

вийшло щось страшеньке й банькате.

— Матвію, ці кульки чарівні. Загадай бажання, — почувся голос Алли Іванівни.

Віка озирнулася, бо не відразу здогадалася, що він лунає з кульки.

— Зараз, як загадаю! — пхикнув Матвій. — Хочу, щоб з'явився буквожер і з'їв усі літери в книжках. Ні, три буквожери, — скривив страшне обличчя і пирснув зі сміху.

Віка відкрила лоток:

— Так от ви звідки взялися.

Колобки усміхнулися своїми величезними

ротами:

— Бачиш, ми чарівні кульки, просто хтось загадав дурне бажання.

— Але ж, як це виправити. Не можна нищити книги!

— Треба, щоб Матвій загадав інше бажання,
— подумавши сказав найспритніший колобок.

Віка поспішала, але коли опинилася в коридорі, зрозуміла, що всі на уроці, а вона

прогулює. Довелося зайти в клас, перепросити й сісти на своє місце. Замість того, щоб думати про математику, вона вигадувала план, як бути з Матвієм.

Нарешті пролунав дзвоник. Віка встала й рішуче підійшла до однокласника.

— Пішли.

— Я додому. Мене тато чекає, — буркнув Матвій, скидаючи підручники в рюкзак.

— Ні, спершу зі мною, тоді додому. Це дуже важливо.

Він недовірливо глянув з-під лоба, але пішов

за дівчинкою. Надто вже цікаво було, що ж вона вигадала.

Піднялися на третій поверх, де розташовувалася бібліотека. Віка штовхнула двері.

— Тю, ти мене в читалку покликала, — Матвій уже хотів піти геть, але Віка ухопила його за руку. Затягнула всередину.

На щастя, Алли Іванівни не було.

— Іди сюди, — Віка підвела Матвія до ялинки, відкрила лоток із колобками. — Це буквожери, яких ти створив. Бо загадав таке дурне бажання. Тепер вони нищать книги. Нищили, але я

їх упіймала.

— Оце так! — а покажи, як вони це роблять.
— А ми можемо їх у клас запустити, щоб усі підручники захавали?

— Ні, — відрубала Віка. — Зараз ти подивишся в кульку й загадаєш бажання, щоб буквожери знов перетворилися на ялинкові іграшки.

— З чого б це?

— З того б це. Бо більше не дам матешу списувати, зрозумів, — насідала Віка.

— Ну, ок. Хочу, щоб бук-во-же-ри ста-ли

куль-ка-ми. Задоволена? — показав язика. — А ти щось загадала? Мабуть, товстезну книгу, — фиркнув зневажливо.

— Не вгадав. Я хочу, щоб Алла Іванівна зустріла кохання.

— Оце вигадала...

Матвій хотів сказати ще щось, але двері відчинилися і до бібліотеки зайшла Алла Іванівна. Діти разом озирнулися.

— Що, правда ж, гарна ялинка? — спитала підморгуючи.

Діти закивали головами, ніби психики в

китайському магазині. Вони швидко вигадували, як пояснити, що тут роблять.

— А ось ти де! — почулося з дверей. Там стояв тато Матвія. — Шукав скрізь, а про бібліотеку не подумав, — його очі зустрілися з очима Алли Іванівни, й вона раптом почервоніла, а за кілька секунд і він теж.

— Я це еее... книгу хотів узяти, — сказав Матвій і кинувся до полиць.

Віка здивовано дивилася на пустий лоток, який тримала у руках і на три нові кульки на ялинці й думала: «От коли вони встигли?»

Тато Матвія ніяково усміхнувся:

— Це так дивно, що мій син вирішив щось почитати. Це варто відсвяткувати. Віко, пані бібліотекарко, що, як ми зараз усі разом зйдемо до кав'ярні й замовимо щось смачненьке. Сину, ти вже обрав щось почитати?

Матвій вийшов з-за полиць із книгою. Вона мала загадкову назву «Мандрівний вітер». Віка зателефонувала мамі, щоб попередити, що затримається, і всі разом попростували до найближчої кав'ярні. У бібліотеці було тихо, лише золоті кульки погойдувалися на ялинкових вітах, а

у гарненькому будиночку, десь у казковій країні,
усміхалася одна дуже незвичайна бабуся.

Зміст

Як Чекустік полюбив читати. Світлана Тодер	3
Ховопішки в бібліотеці. Наталія Жиліна-Жура	15
Сон Романа. Людмила Маркова	33
Принцеса в бібліотеці. Людмила Маркова	45
Нова сторінка життя. Наталія Бурянчик	59
Їв Їжак у книгозбірні. Микита Лукаш	71
Книгозбірні всім відомі. Микита Лукаш	73
Книгозбірня – місце сили. Микита Лукаш	75
Лісовичок Шишкун і лісова бібліотека. Марія Солтис-Смирнова	76
Загублена книжка. Степан Соляр	85
Монстри з бібліотеки. Олена Скуловатова	103